

14. november 2025

Folketinget
Att. Skatteudvalget
Christiansborg
1218 København K

Lovforslag L25 – Godtgørelse af el-afgift - Godstogsoperatører

Kære Skatteudvalget

Ved vores henvendelse af 23. oktober 2025 gjorde vi opmærksom på, at dele af lovændringen vil indebære, at der fortsat består en EU-stridig statsstøtte. Dette medfører, at EU-Kommissionen har mulighed for at rejse en formentlig åbenlys sag mod Danmark til skade for de virksomheder, der transporterer gods med el-tog i Danmark og som har modtaget el-afgiftsgodtgørelse for den anvendte kørestrøm.

Skatteministeriets svar af 12. november 2025 til Skatteudvalget på vores henvendelse ændrer ikke på, at lovforslaget medfører en overhængende fare for statsstøttesag mod Danmark.

Det skyldes, at danske momsregistrerede transportvirksomheder, har modtaget godtgørelse i mere end 10 år for el-afgift af kørestrøm, hvorimod helt tilsvarende udenlandske virksomheder, der er momspligtige i deres hjemland, men ikke har momsregistreringspligt i Danmark, og som udfører nøjagtigt samme aktiviteter, med lovforslaget kun indrømmes godtgørelse af el-afgift af kørestrøm 3 år tilbage i tiden.

Uagtet denne forskel har Skatteministeriet i ministeriets svar til Skatteudvalget søgt at tilbagevise vores anbringende med den begrundelse, at *"forslaget er med til at sikre overensstemmelse med EU-rettens regler om statsstøtte"* og at *"EU-Domstolen har fastslået, at nationale myndigheder, der selv konstaterer, at der er ydet ulovlig statsstøtte, ikke er forpligtet til at kræve tilbagebetaling af den ulovlige statsstøtte i det omfang, et sådant tilbagebetalingskrav er forældet efter de almindeligt gældende nationale frister, jf. EU-Domstolens dom af 5. marts 2019 i sag C-349/17, Eesti Pagar. På baggrund heraf foreslås det, at der kan anmodes om godtgørelse 3 år tilbage i tid."*

Svaret fra Skatteministeriet er efter svarets strikte ordlyd ikke forkert, men i konteksten af vores henvendelse er svaret ukorrekt.

Det er efter den citerede EU-dom og de omstændigheder, der var gældende for EU-dommen, korrekt, at de nationale myndigheder ved selv-konstatering af en EU-stridig statsstøtte alene har pligt til at kræve denne tilbagebetalt på grundlag af de nationale gældende forældelsesregler, jf. dommens præmis 108.

Vores henvendelse går imidlertid ikke på, at Skatteministeriet af egen drift skal kræve tilbagebetaling hos de danske momsregistrerede el-togs godsoperatører, der har opnået godtgørelsen.

Vores henvendelse går derimod på, at hvis ikke der indføres ligebehandling mellem danske og udenlandske transportører, har EU-Kommissionen en åbenlys sag, som hvis den, hvad der er stor risiko for, medfører krav om tilbagebetaling hos danske virksomheder, vil være omfattet af en 10 årig forældelsesfrist.

Det er således i forhold til vores henvendelse af 23. oktober ikke EU-dommens præmis 108, der skal iagttages, men derimod samme doms præmis 114, hvorefter følgende fremgår:

"Som generaladvokaten har anført i punkt 147 i forslaget til afgørelse, er den omstændighed alene, at nationale forældelsesregler i princippet finder anvendelse på de nationale myndigheders tilbagesøgning på eget initiativ af en ulovligt udbetalt støtte, under alle omstændigheder uden betydning for muligheden for, at denne tilbagesøgning sker senere som gennemførelse af en afgørelse herom fra Kommissionen, der, når den råder over oplysninger om den nævnte støttes angivelige ulovlighed, uanset hvor disse oplysninger stammer fra, efter udløbet af de nationale forældelsesfrister frit kan undersøge den nævnte støtte inden for den tiårige frist, der er fastsat i artikel 15 i forordning nr. 659/1999."

Det fremgår således utvetydigt af dommen, at selv om de nationale myndigheder skal anvende de nationale frister ved krav om tilbagebetaling af statsstøtte, kan EU-Kommissionen uagtet dette tage sagen op på egen hånd inden for en ramme af en 10 årig forældelsesfrist. Dette giver også sig selv, idet enhver medlemsstat ellers vil kunne gøre EU-Kommissionens 10 årige beføjelsesramme til en ligegyldighed/nullitet ved den blotte omstændighed at have nationale forældelsesregler på eksempelvis 3 år.

Som allerede bemærket, er det ikke noget til hinder for, at Danmark gennemfører den her foreslåede lovændring med virkning 10 år tilbage i tiden og dermed sikrer ligebehandlingen mellem danske transportører og eksempelvis tyske eller svenske transportører. Hvis danske transportører stod i en lignende situation i f.eks. Tyskland eller Sverige, vil vi i sagens natur jo også fra dansk side utvivlsomt kræve ensartet behandling i konkurrencerettens og ligebehandlingsprincippets navn.

Vi skal derfor fortsat – for at undgå en statsstøttesag og for at sikre ligebehandling – foreslå, at loven på dette punkt i lovforslaget får virkning 10 år tilbage i tiden.

Med venlig hilsen

Flemming Lind Johansen
Partner